

EMIL ANDERSSON.

LENINISTISK FACKFÖRENINGSPOLITIK

THORBERG: NU MINA SKÖTEBARN SKALL
VI GEMENSAMT GE BOLSJEVIKERNA

**Vidräkning med reformisternas och sillénar-
nas fackliga kapitulationspolitik.**

Emil Andersson

Leninistisk fackföreningspolitik

Utgiven 1930 (av SKP – ”kilbomspartiet”)

Fackföreningsbyråkratins klassamarbete.

Reformismens sammanväxande med kapitalismen har fått organisatoriskt uttryck bl. a. i Kreugerregeringens mondkonferens och Arbetsfredsdelegationen, vars tillkomst var resultat av fackföreningsbyråkraternas överläggningar med industrimagnaterna och trustkapitalets regeringsrepresentanter. Denna samarbetspolitik kommer särskilt krasst till uttryck i arbetsfredsdelegationens slutrapport till Lindmanregeringen. I denna rapport talar de reformistiska fackföreningsledarna om ”att den högsta arbetsledningen inom ett företag har att inför sina uppdragsgivare svara för, att företaget skötes på sådant sätt, att det investerade kapitalet ger skäligen avkastning” samt ”att det för samtliga parter föreligger ett gemensamt intresse av arbetsro och ostörd produktion: för det investerade kapitalet som skall förräntas, för arbetsledningen och arbetarna, åt vilka företaget skall bereda utkomst”. Mer öppet kan knappast fackföreningsbyråkraterna avslöja sig som kapitalets drabanter.

Den revolutionära oppositionen inom fackföreningsrörelsen reagerade kraftigt mot ledarnas öppna och cyniska offerande av klassens intressen. Antimondkonferensen var ett uttryck härför. 100,000 fackligt organiserade arbetare var representerade där.

Mondistledningen för L. O. såg i massopinionen en fara som äventyrade säkerställande av dess samarbetspolitik med arbetarklassens fiender. Därför dekreterade fackföreningsbyråkraterna uteslutning av oppositionens talesmän ur de fackliga organisationerna väl vetande, att sedan detta verkställdes, om den fackliga oppositionen utan motstånd beredvilligt stoppade huvudet i snaran, skulle de lekande lätt kunna befästa och utveckla sin klassförrådiska samarbetspolitik.

Ifråga om taktiken i kampen mot reformisternas fackliga splittringsverksamhet uppstod inom det då ännu splittrade kommunistiska partiet delade meningar. Sillénledarna förordade en taktik, som i realiteten innebar ett kraftigt handtag åt fackföreningsbyråkratin, befordrande dess arbetarskadliga verksamhet. Att sillénarnas linje var antileninistisk och till sina verkningar kontrarevolutionär förstod det stora flertalet av partiets medlemmar, varför de också tog avstånd från densamma. Denna broschyr tjänar främst syftet att klarlägga meningsdifferenserna mellan sillénledarna och vårt parti beträffande den fackliga taktiken. Härigenom kommer sillénarnas fackliga politik att utsättas för skoningslös kritik och samtidigt blir vi i tillfälle uppvisa, att den fackliga politik vårt parti bedriver och bedriver är leninistisk och ligger i linje med Kominternkongressernas beslut i fackliga frågan, vilket vi i det följande skall bevisa.

Lenin om arbetet i de reaktionära fackföreningarna.

Innan vi övergår till granskning av sillénarnas antileninistiska politik i fackföreningsfrågan, vilken på få månader givit oss ur revolutionär arbetarsynpunkt avskräckande lärdomar, skall vi se vad Lenin säger om arbetet i de reaktionära fackföreningarna. Ingen av sillénledarna har ännu haft mod att öppet träda fram och tillstå att deras linjer i fackföreningsfrågan är antileninistiska eller att Lenins synpunkter icke har tillämpning i dag. I stället reviderar de i tysthet Lenins lära om kommunistiskt fackföreningsarbete. De tiger där de borde ha talat. Men deras praktiska fackliga verksamhet talar ett desto tydligare språk. Ingenstans, varken hos Lenin eller i Kominternkongressernas beslut finner sillénarna stöd för sin opportunistiska fackföreningspolitik, vilket är vår uppgift att bevisa i denna broschyr.

Det kan icke hjälpas, att vi tynger den med en del citat, då de är nödvändiga för avslöjande av sillénsektens opportunistiska verksamhet på det fackliga området. Sedan Lenin förklarar, att reformistledarna kommer att tillgripa alla möjliga medel, ja, t. o. m. den borgerliga statens verktyg: polis, präster, domstolar o. s. v. för att hindra kommunisterna från inträde i fackföreningarna samt för att tränga ut dem därur, säger han följande, som särskilt alla sillénarna bör lägga sig på minnet:

.. ”Man måste förstå att motstå allt detta, gå med på alla offer av olika slag, t. o. m. i fall av behov tillgripa alla möjliga knep, lister, illegala metoder, förtiganden, döljande av sanningen blott för att kunna tränga in i fackföreningarna och stanna där samt inom dem föra kommunistiskt arbete till varje pris.” (Kommunismens barnsjukdomar. Sida 52).

Nu hjälper det icke med trollerikonster eller teatergester. Innebörden och andemeningen i detta citat är och kan icke vara mer än en, nämligen att vi, kommunister icke skall låta oss provoceras ut ur de reformistiska fackföreningarna. Tvärtom. Vi skall stanna inom dem och där utföra kommunistiskt arbete. Detta är Lenins uppfattning. Sillénarnas är, sådan den uttolkas av deras ledare och praktiseras av dem, ut ur de mondistiska fackföreningarna så snart fackföreningsbyråkratin provocerar därtill. Att då hålla sig kvar i dem är, enligt sillénsektens fackliga linje, liktydigt med kapitulation för reformismen.

Lenin polemiserar mycket skarpt i denna fråga mot den tidens sillénare i Kominterns sektion i Tyskland. Han säger följande:

”Men kampen mot 'arbetararistokratin' för vi i arbetarmassans namn och för att draga den över på vår sida, kampen med de opportunistiska ledarna för vi för att draga arbetarklassen över på vår sida. Det skulle vara dumt att glömma denna ytterst elementära och självklara sanning. Men just en sådan dumhet begås av ”vänstern” bland de tyska kommunisterna, vilka av reaktionarismen och kontrarevolutionarismen hos topparna i fackföreningarna drager den slutsatsen att man hör gå ut ur fackföreningarna, avstå från att arbeta inom dem, skapa nya *utfunderade* former för arbetarrörelsen. Detta är en sådan dumhet att den är likvärdig med den största tjänst bevisad bourgeoisin av kommunisterna.” (Kommunismens barnsjukdomar. Sida 49).

Om ordet ”vänstern”, som Lenin själv placerat inom citationstecken, utbyttes mot ordet sillénare blir jämförelsen riktig. Det är just liknande galenskap sillénarna gör sig skyldiga till ifråga om det fackliga arbetet, som Lenin obarmhärtigt gisslar och betecknar såsom dumt och likvärdigt med den största tjänst bevisad bourgeoisin av kommunisterna.

I samlingsbandet ”Über Gewerkschaften”, utgivet som band 10 i Marxistische Bibliothek-Werke des Marxismus-Leninismus är återgivet allt grundläggande material som Lenin skrivit i fackföreningsfrågan. Sillénarna finner sannerligen inget stöd för sin ”vänster”-opportunistiska politik i dessa dokument. Tvärtom levererar Lenin i denna bok en mördande kritik mot sillénieriet i fackföreningsfrågan var det än förekommit inom Kominterns sektioner.

På sidan 69 i detta verk säger Lenin följande: att sedan Andra Internationalen sammanstörtat som ett korthus (uppsatsen är skriven den 29 juli 1920, vår anm.) blir Amsterdaminternationalen en bas för alla socialförrädare. Han slår vidare fast att den nya gula Amsterdaminternationalen är i dag (alltså 1920) skadligare och farligare för världsrevolutionen än. Nationernas Förbund. Efter att ha givit. Amsterdaminternationalen denna karaktäristik fortsätter Lenin att draga de riktiga slutsatserna då han säger:

”Därur växer för oss kommunister plikten att rikta tiotubbel mer uppmärksamhet åt fackföreningsrörelsen. Vi måste till varje pris rycka fackföreningarna ur kapitalisternas och socialförrädarnas händer. Till det ändamålet måste vi vara kvar i dessa fackföreningar och sända dit våra bästa krafter.”

De reaktionäraste fackföreningarna är för klassen mest farliga. Vår plikt att arbeta inom samt erövra dem växer med deras tilltagande reaktionära politik. Detta är Lenins uppfattning och

vårt partis linje. Enligt sillénarna betyder det kapitulation att stanna kvar i dessa ännu så länge av mondistledarna behärskade fackföreningar.

Sillénsekten bryter Komintern kongressens beslut.

Sillénsektens fackliga verksamhet står icke endast i klar motsättning till Lenins uppfattning om arbetet i de reaktionära fackföreningarna utan även till Kominternkongressernas beslut i denna fråga. Sillénledarna har tagit Rickard Lindström till mönster, HAN som ville raka gubben Marx, med att begå samma frisering beträffande Lenin. Liksom Rickard Lindström sökt revidera marxismen söker sillénarna att revidera leninismen. Kommunistiska Internationalens beslut förvanskas och vantolkas av dessa ”vänster”-opportunisterna. Det är oss en kär plikt att konfrontera sillénieriet med Kominternbesluten.

Ett grundläggande dokument är resolutionen i fackföreningsfrågan, vilken antogs vid andra världskongressen 1920. Denna resolution var utarbetad under Lenins omedelbara överinseende och av honom godkänd innan den förelades kongressen. Till denna resolution har senare Kominternkongresser och olika kominterninstanser ofta hänvisat. Den del av resolutionen som behandlar arbetet i de reformistiska fackföreningarna, eventuell klyvning av dessa, under vilka förutsättningar detta må tillåtas, har följande lydelse:

”Enär kommunisterna ställa fackorganisationens mål och väsen högre än dess form, få de i den fackliga rörelsen icke rygga tillbaka för en klyvning av fackorganisationerna när avstående från en sådan skulle vara liktydigt med att avstå från det revolutionära arbetet inom fackföreningarna och att avstå från försöket att av dem göra ett verktyg för den revolutionära kampen, att avstå från försöket att organisera den mest exploaterade delen av proletariatet. Men även där sådan klyvning skulle visa sig nödvändig, bör den endast genomföras om det lyckats kommunisterna att genom outtröttlig kamp mot de opportunistiska ledarna och deras taktik, genom det livligaste deltagande i den ekonomiska kampen överbevisa de breda arbetarmassorna om, att klyvningen icke företages för avlägsna, för dem ofattliga revolutionssyften, utan av hänsyn till arbetarklassens mest vitala, nära liggande och konkreta intressen. Kommunisterna måste, ifall en klyvning visar sig nödvändig, oavbrutet och allvarligt undersöka, om denna klyvning icke kommer att leda till deras isolering från arbetarmassorna.” . . .

Detta av Lenin dikterade Kominternbeslut utgör en förintande dom över sillénsektens lättsinniga uppträdande och för arbetarklassen skadliga verksamhet på det fackliga området. Märk väl, att omskrivna klyvning endast bör genomföras då kommunisterna lyckats överbevisa de breda massorna om dess nödvändighet och då ett avstående därifrån skulle innebära ett avstående från det revolutionära arbetet inom fackföreningarna samt då en klyvning icke leder till kommunisternas isolering från arbetarmassorna. Inget av dessa tre villkor har förelegat då sillénarna förordat klyvning av fackföreningarna här i landet genom dess inställning till enhetsrörelsen. Även om fackföreningar, som lämnat Enhetskommittén ekonomiska bidrag upphör därmed, upphör naturligtvis inte kommunisternas möjlighet att bedriva revolutionärt arbete inom resp. fackföreningar. Sillénledarna har förordat dessa ekonomiska anslag även då och där detta komme att innebära uteslutning av vederbörande fackföreningar trots att kommunisterna icke lyckats övertyga de breda medlemsmassorna om nödvändigheten härav och då det otvivelaktigt skulle leda till kommunisternas isolering från arbetarmassorna. Som synes en vanvettig teaterrevolutionär och därför reaktionär politik. Däröfver mera i nästa kapitel.

Fjärde världskongressen 1922 fördömer än mer kategoriskt sillénarnas fackliga taktik. Ifråga om arbetet i de reformistiska fackföreningarna beslöt nämnda kongress:

”Kominterns paroll mot splittringen inom fackorganisationerna måste även i fortsättningen användas med oförminskad energi, trots de rasande förföljelserna, som reformisterna i alla länder utsätter kommunisterna för. Reformisterna vill genom uteslutningar framkalla en splittring. I det de

systematiskt driver bort de bästa elementen ur fackföreningarna, hoppas de att kommunisterna skall tappa huvudet (så som skett med sillénarna, vår anm.) och dra sig ur fackföreningarna och sålunda uppgiva sin genomtänkta plan att erövra fackföreningarna inifrån, då de bestämmer sig för splittring. Men reformisterna skall icke få uppnå detta resultat.

Fackföreningsrörelsens splittring, särskilt under nuvarande förhållanden, utgör den största faran, för hela arbetarklassen. En splittring av fackföreningarna skulle kasta arbetarklassen flera år tillbaka, ty bourgeoisin kundes då lätt återtaga arbetarnas elementäraste erövringar. Kommunisterna måste ovillkorligen förhindra fackföreningarnas splittring med alla medel, med alla sin organisations krafter, de måste sätta stopp för reformisternas lättsinniga försök att förintna den fackliga enheten.”

Detta är grundskottet mot sillénarnas fackliga äventyrspolitik. Än större risker utsättes klassen för i dag vid splittring av fackföreningsrörelsen än 1922. Än mer nödvändigt är det i dag för kommunisterna att arbeta inom de reformistiska fackföreningarna än 1922. Trots reformisternas rasande förföljelser skall vi ändå med alla medel hålla oss kvar i de reaktionära fackföreningarna för bedrivande av kommunistisk verksamhet. Det är också Sverges Kommunistiska Partis linje i frågan.

Även femte världskongressen 1924 gjorde liknande uttalande i denna fråga. I resolutionen i fackföreningsfrågan antagen vid denna kongress heter det bl. a. följande:

”Den femte världskongressen betonar, att fackföreningarna utgör alla utsugnas samlingsplats, där kommunisterna har att utöva sin revolutionära upplysnings- och propagandaverksamhet. Att lämna fackföreningarna är detsamma som desertering från revolutionen och att arbeta proletarietets fiender i händerna.”

Vid sjuende världskongressen 1928 antogs Kominterns program och ur detta citerar vi följande:

”Särskilt stor betydelse för vinnande av proletarietets majoritet bar det systematiska arbetet, att erövra fackföreningarna, dessa proletarietet omfattande massorganisationer som är intimt förbundna med dess dagsstrider. Att verka i reaktionära fackföreningar – skickligt erövra dem, vinna de breda, fackligt organiserade massornas förtroende, avsätta och uttränga de reformistiska ledarna från deras positioner – det är en av de viktigaste uppgifterna under revolutionens förberedelseperiod.

Medlemsskapet i en fackförening, t. o. m. den reaktionäraste – om den bara har masskaraktär – är varje kommunistis omedelbara plikt.”

EK:s tionde plenum 1929 hänvisade i den där antagna resolutionen i fackliga frågan bl. a. till Kommunismens barnsjukdomar i vilken Lenin eftertryckligt slår fast följande, som sillénarna har all anledning minnas:

”För att hjälpa massorna och förvärva massornas understöd, sympati och anslutning får man icke frukta svårigheterna, får man icke frukta några intriger, ingen list, inga trakasserier, förolämpningar och förföljelser från 'ledarnas' sida (vilka som opportunisterna och socialchauvinister i flertalet 'fall' är direkt eller indirekt förbundna och allierade med bourgeoisie och polisen) och man måste obetingat arbeta där massan är.”

Dessa citat lämnar intet övrigt att önska ifråga om klarhet. För att redan från början slå tillbaka eventuella invändningar från sillénskt håll, att Kominterns tidigare beslut icke har tillämpning i dag då läget är förändrat mot 1920, 1922 och 1924 har vi även medtagit besluten från sjuende världskongressen 1928 och EK:s tionde plenum 1929. Samtliga här refererade beslut gäller allt fortfarande som riktlinjer för kommunisternas verksamhet inom de reaktionära fackföreningarna. Och därmed kan vi övergå till att granska sillénarnas verksamhet om den står i överensstämmelse sned ovan citerade beslut eller avviker från dem.

Partiet, enhetsrörelsen och Enhetskommittén.

Partiet har aktivt understött den proletära enhetsrörelsen, det organisatoriska uttrycket för den revolutionära oppositionen inom den reformistiska fackföreningsrörelsen. Tack vare partiets insats lyckades enhetsrörelsen mobilisera en betydande del av de fackligt organiserade arbetarna till offensiv mot reformistledarnas mondistiska klassarbetspolitik.

När L. O.-ledningen utsände sin bekanta splittringsukas, cirkulär 638, om uteslutning av fackföreningar och dess enskilda medlemmar som understödde Enhetskommittén mobiliserade partiet alla revolutionära krafter och gick till motoffensiv. På grund av ett flertal samverkande orsaker, icke minst sillénledarnas fraktionella och partiskadliga verksamhet, lyckades icke partiet övertyga någon större del av de fackligt organiserade arbetarna om nödvändigheten av fortsatt och intensifierad kamp för Enhetskommittén. En stor del av enhetsrörelsens tidigare mycket hängivna anhängare ryggade tillbaka inför mondisternas uteslutningsdekret och vägrade påtaga sig de offer som krävdes för fortsatt stöd åt Enhetskommittén och dess verksamhet. Partiets offensiv mot L. O.-ledningens splittringsaktion slog snabbt över i defensiv.

I detta läge befann sig partiet, då majoriteten inom dess dåvarande Arbetsutskott ansåg att situationen krävde en omprövning av taktiken. Denna beslöts vid sammanträde den 25 september 1929.

Omställning av taktiken beslutas.

Vid denna tidpunkt kunde partiet konstatera följande:

- 1) att vi stod inför omedelbar klyvning av den svenska fackföreningsrörelsen,
- 2) att partiet misslyckats i att övertyga de breda arbetarmassorna om nödvändigheten av denna klyvning,
- 3) att den därigenom kom att leda till kommunisternas isolering från arbetarmassorna,
- 4) att fasthållande av tidigare taktik kom att leda till att samtliga aktiva revolutionära fackföreningsmedlemmar kom att uteslutas ur de reaktionära fackföreningarna.

Endast förblindad fraktionskamp och sällsynt stor ansvarlöshet inför partimedlemmarna kunde förklara att sillénledarna bortsåg från dessa fakta vid denna tidpunkt. Arbetsutskottets majoritet kunde emellertid icke handla lika lättsinnigt som Sillén-Linderot & C:o.

Arbetsutskottet beslöt, då det fann det vara partinyttigt och i överensstämmelse med av Lenin och Kominternkongresserna uppdragna riktlinjer beträffande arbetet i de reaktionära fackföreningarna, att de kamrater, medlemmar av Enhetskommittén, som i denna sin egenskap stod inför att bli uteslutna av fackföreningsbyråkratin ur resp. fackföreningar, skulle kunna utväxlas med andra medlemmar. I fall det ur partisynpunkt kunde vara fördelaktigt, om detta överhuvud visade sig tänkbart, att taga uteslutning på reformistledarnas motivering var ingen emot detta. Här förelåg emellertid konkreta fall och dem tog AU ställning till utifrån leninistisk ståndpunkt, med resultat, att åsyftade kamrater allt fortfarande är kvar i de reformistiska fackföreningarna och bedriver kommunistisk verksamhet. Detta ställningstagande kallar sillénarna kapitulation för fackföreningsbyråkratin. Motsatsen är fallet. AU beslöt vidare, att där ekonomiska anslag ur fackföreningskassorna medförde uteslutning skulle i den situationen, då partiet misslyckats i tillräcklig utsträckning mobilisera arbetarmassorna mot reformismen och då uteslutning medförde kommunisternas isolering från de breda arbetarmassorna, den ekonomiska frågan icke skjutas i förgrunden. Även detta beslut vilket innebar, att för undvikande vid omskrivna tidpunkt av uteslutning av fackföreningarna som lämnat Enhetskommittén regelbundna anslag varje månad, skulle vi upphöra därmed, stämplades av sillénarna som kapitulation för fackföreningsbyråkratin. Detta hindrade emellertid icke, att

sillénarna själva i olika fackföreningar var mest angelägna få ändrat på tidigare beslut om anslag, vilket vi skall uppvisa i fortsättningen.

Sillénledarna utformar sin linje.

Vad föreslog sillénarna vid omskrivna AU-mötets Jo, partisplitraren Sven Linderot hade ett förslag ur vilket vi citera de punkter varom striden stod. För det första föreslogs: "AU ansluter sig till den resolution minoriteten vid Stockholmskonferensen röstade för" och här följde hela denna resolution i Linderots förslag. Det var en resolution som Hugo Sillén föreslog på nämnda konferens men som endast erhöll ett fåtal röster av de närvarande partimedlemmarna. Denna fackliga konferens hade pågått under tre kvällar. I denna Sillén-Linderots resolution heter det beträffande de ekonomiska anslagen följande: "Beträffande ekonomiska anslag till Enhetskommittén är konferensen av den mening, att denna fråga icke skall skjutas i förgrunden. *Detta får emellertid icke leda till att de av den fackliga oppositionen behärskade fackföreningarna skall avge lojalitetsförklaringar och underkasta sig de fackliga kongressernas beslut ... I överensstämmelse härmed bör de fackföreningar som ekonomiskt understödjer Enhetskommittén inte böja sig för fackföreningsbyråkratins diktatoriska påbud.*"

Härav framgår, att sillénarnas linje var, att de av oppositionen behärskade fackföreningarna icke skulle böja sig för kongressernas beslut om förbud att ge ekonomiska anslag till Enhetskommittén En odiskutabel antileninistisk uppfattning. Att på detta lättsinniga sätt bereda fackföreningsbyråkraterna möjlighet att splittra fackföreningsrörelsen har inget stöd i Kominterns beslut utan strider emot dem. Det är en "vänster" opportunistisk avvikelse.

Sillénledarna avslöjar sig som hycklare.

Sillén-Linderot menade icke heller allvar med sitt förslag. Redan då spelade de teater och schackrade hur som helst med den revolutionära arbetarklassens värdefullaste vapen: Sverges Kommunistiska Parti. Ty en av de fackföreningar oppositionen behärskade var Livsmedels avd. 6 i Stockholm. Kamraterna i denna ställde omedelbart efter det den fackliga stockholmskonferensen hållits frågan till Hugo Sillén ifall de skulle vidhålla att utanordna ekonomiska anslag till Enhetskommittén sedan Sv. Livsmedelsarbetareförbundets extra kongress, inkallad av mondisterna med anledning av att avd. 6 anslog 15: – kr. pr månad till Enhetskommittén, beslutat förbud däremot. Denne teaterrevolutionär förklarade då "att det skulle de icke göra". I resolutionen fastslås att de av oppositionen behärskade fackföreningarna icke skall "underkasta sig de fackliga kongressernas beslut". I nästa andetag förordar resolutionens upphovsman att de skall underkasta sig. Det är "klarhet!" Men ännu värre tokerier begicks efterhand av sillénarna.

Vidare slås det ju kategoriskt fast i slutet av det citerade stycket, att de fackföreningar som ekonomiskt understöder Enhetskommittén skall icke böja sig för fackföreningsbyråkratins diktatoriska påbud. Alltså förbundsledningarnas påbud. Tillfrågad hur denna sats, enligt förslagsställarens uppfattning borde tolkas, förklarade Sillén, att alla fackföreningar som vid omskrivna tidpunkt gav Enhetskommittén anslag skall fortsätta därmed även om detta medförde uteslutning av vederbörande organisationer ur resp. fackförbund. Silléns anhängare i fackföreningarna borde följaktligen icke sväva på målet i sin verksamhet beträffande denna fråga. Vi skall strax se hur de uppträtt.

Sektens medlemmar avslöjar sig.

Den första av Silléns anhängare, som gick emot Silléns linje i denna fråga och genomförde AU-majoritetens var A. R. Annander, som medverkade till att Öhrström & Sons verkstadsklubb i Stockholm upphörde med ekonomiska anslag till Enhetskommittén. Denna verkstadsklubb behärskade oppositionen suveränt. Hade gjort det i flera års tid. Alla våra förslag hade

genomförts med 80 à 90 procents majoritet. Men Annander lyckades ändra på detta förhållande omedelbart.

Nästa sillénare, som gick på AU-majoritetens linje mot Sillén var Karl Öberg, Njurunda, sillénarnas distriktsordförande i Medelpad. Han föreslog, innan någon av våra partimedlemmar haft tillfälle yttra sig i den kommunistiska fraktionen i Pappers' avd. i Essvik, att fraktionen skulle gå in för upphävandet av det månatligt utgående anslaget till Enhetskommittén.

Nästa sillénare som föll pladask i armarna på AU-majoriteten var Viktor Nilsson, som den 11 oktober på möte i Iggesund förordade att kommunisterna i Pappers avd. på denna plats skulle gå in för upphävandet av beslutet om tio kronors anslag i månaden till Enhetskommittén för "att undvika uteslutning ur förbundet". Samtliga Pappers avdelningar som lämnade Enhetskommittén ekonomiskt anslag stod nämligen vid denna tidpunkt inför uteslutning ifall de fortsatte därmed.

Sillénarna i Kiruna sätter kronan på verket.

Kronan på verket i detta avseende satte dock sillénarna inom Gruvs avd. 12 i Kiruna. Denna avdelning behärskas med stor majoritet av sillénarna. Styrelsen ligger i händerna på dem. Inom den avdelningen borde väl Sillén-Linderots linjer ha genomförts? Dessa klara ljus är emellertid inte så klara, då de praktiskt skall genomföra sin politik.

Även Gruvs mondistiska ledning ställde avdelningarna inför att fortsätta med ekonomiska anslag till Enhetskommittén och bli uteslutna ur förbundet eller upphöra med anslagen och fortsätta medlemskapet i Gruv. Utan motstånd kapitulerade sillénarna i avdelning 12. Denna hotades med uteslutning först fr. o. m. den 1 januari 1930, ifall den fortsatte att lämna Enhetskommittén anslag, Men redan den 8 december föreslog de "klara" sillénarna i avd. 12 styrelse att avdelningen skulle sända svar till förbundsledningen, vilket beträffande det ekonomiska anslaget till Enhetskommittén hade följande lydelse:

"Kiruna den 8 december 1929.

Sv. Gruvindustriarbetareförbundets V. U. Grängesberg.

Efter behandling av V. U :s cirkulär av den 16 november angående avdelningens ställning till Enhetsrörelsen får vi meddela följande beslut i frågan:

— — Att vi betrakta formen för ekonomiskt stöd till Enhetsrörelsen som en sak av underordnad betydelse, varför avdelningens tidigare beslut om anslag till Enhetskommittén att utgå med 10 kr. pr månad i fortsättningen, icke skall gälla; — —"

Detta är naturligtvis icke kapitulation, hrr Sillénare, men när AU-majoriteten den 25 september beslöt denna linje, som sillénarna här slagit in på, då var det kapitulation för bourgeoisin och fackföreningsbyråkratin.

Vad skrev Linderot i sitt resolutionsförslag av den 25 september utöver vad vi citerat, jo, bl. a. följande:

"Att underkasta sig mondistledarnas direktiv för att undgå splittring är en ohållbar ståndpunkt, som steg för steg driver oss till kapitulation."

Här har sillénarna i Kiruna underkastat sig mondistledarnas direktiv, vilket enligt Linderot är en ohållbar ståndpunkt, som steg för steg driver till kapitulation. Gäller detta omdöme också sillénarnas uppträdande i Kiruna eller endast när 'vårt parti förordar dylik framgångslinje? Det är på sin plats att frågan ställas. Lögn och bedrägeri, svekfullt uppträdande och förljugenhet, kännetecknar sillénledarnas uppträdande i denna fråga.

Kirunasillénarna etablerar enhetsfront med mondistledarna.

Omskrivna förslag till svar från avdelningsstyrelsen till Gruvs V. U. blev emellertid bordlagt vid mötet i början av december. Man skulle taga sig en funderare på saken. Avdelningen sammankallades till extra möte söndagen den 29 december och då hade styrelsen ett annat förslag. Nu hade man kommit till riktig klarhet. Sillénarna etablerade enhetsfront med mondistledarna mot den revolutionära fackliga oppositionen. Den nya linjen ser ut på följande sätt i resolutionen som antogs:

”Avdelningen uppmanar alla, revolutionära kamrater inom den fackliga rörelsen att taga avstånd från denna renegaternas s. k. Enhetskommitté ...”

Och så till slut följande lojalitetsförklaring till den reformistiska förbundsledningen: ”Med anledning av V. U:s direkta förfrågan beslutar avdelningen avsända följande telegram:

”Då renegaterna beslagtagit Enhetskommitténs; apparat för att utnyttja densamma för sina arbetarfientliga strävanden har avdelningen beslutat att icke mer understödja densamma.”

Samtidigt med detta bestämda avståndstagande från Enhetskommittén vidtager herrarna emellertid andra åtgärder. Vi syftar på Arne Augustssons av Hildur Ström utskrivna kravbrev i Enhetskommitténs namn. Medan linjen om avståndstagande utarbetas med den vänstra handen skriver den högra ut kravbrev rörande Enhetskommitténs fordringar. Ett sådant handlingssätt är svindel och ingenting annat.

Möjligheten för herrarna att komma med en förklaring att Kirunabeslutet gällde ”renegaternas enhetskommitté” och inte Arne Augustssons, är även utesluten. Ty då borde beslutet däruppe ha blivit understöd i fortsättningen åt Annander–Augustssons enhetskommitté.

Enhetsfront Linderot–Sillén–Thorberg–Mattsson. En uppbyggelig syn! Därför att partisplitt-rarna icke erhöill majoritet i 'Enhetskommittén sluter de enhetsfront med mondisterna i kamp mot den revolutionära fackliga oppositionen. Grundligare har knappast sillénsällskapet kunnat avslöja sig.

Sillénarna i Gruvs avd. 7 i Koskullskulle handlade t. o. m. snabbare än kollegerna i Kiruna. De böjde sig ögonblickligen för mondisternas direktiv och upphörde med tidigare utgående anslag av tio kronor i månaden till Enhetskommittén.

Det är nog med fakta på denna punkt för att uppvisa sillénarnas karusellåkning på sin fackliga ringlinje.

Partiet och medlemskap i reaktionära fackföreningar.

Partiets linje beträffande medlemskap i de reaktionära fackföreningarna framgår av det anförda. Partiet följer Lenins anvisningar och Kominternkongressernas beslut. Detta innebär skärpt kamp mot fackföreningsbyråkratins splittringsverksamhet. Våra medlemmar skall icke låta sig provoceras ut ur fackföreningarna. Vi skall med alla medel kämpa för behållande av medlemskapet. Inom de reformistiska fackföreningarna skall vi vinna majoritet för partiets fackliga politik. Med arbete inom dem kan de erövrats. Utanför fackföreningarna är vi handikappade och våra möjligheter att vinna de breda arbetarmassorna för partiets politik förminskade. Partiet drives till isolering från de breda arbetarskikten o. s. v. Så länge vi har möjlighet bedriva kommunistisk verksamhet inom de reaktionära fackföreningarna skall vi stanna inom dem.

Sillénarna kämpar på befängt sätt mot fackföreningslegalismen. I sin oskuldsfulla barnatro inbillar de sig, att härför fordras dyrbara högtidliga och högljudda deklamationer om, att de icke kommer att böja sig för fackförbundens stadgar och kongressbeslut. De tänker icke på, att motsatt förklaring har de avgivit till de mondistiska ledningarna i och med sitt inträde i den

fackliga rörelsen. Genom medlemskapet i fackföreningen är förbundsstadgarna godkända av vederbörande och lojalitetsförklaring avgiven beträffande kongressbesluten. Det är ju ABC i facklig kunskap: Följaktligen har samtliga sillénare, inom fackföreningsrörelsen "kapitulera" och avgivit "lojalitetsförklaring" till mondisterna utifrån att godkännande av förbundsstadgar och kongressbeslut innebär detta. Det är icke vår uppfattning, men sillénarnas. Konsekvensen skulle då även bjuda dessa att lämna de reaktionära fackföreningarna. Men dessa konsekvenser vägar 14 icke "revolutionshjältarna" från Torsgatan 10 draga av sina tokerier i övrigt.

"Där fackföreningsbyråkratin använder stadgar och avtalsbestämmelser för hindrande av arbetarnas kamp och befrämjande av arbetsköparnas intressen kan arbetarna icke böja sig för detta", har vårt parti formulerat kampen mot fackföreningslegalismen vid sin senaste kongress i fackliga resolutionen. Vi tror att den även håller inför kritisk granskning. Att överhuvud vägra godkänna fackföreningsstadgar och kongressbeslut överlåter vi åt de "klara".

Typiskt för dessas klarhet i kampen mot fackföreningslegalismen är t. ex. följande hämtat ur Kalmar Läns Kuriren den 5 oktober 1929:

"Splittringskampen i fackföreningarna pågår för fullt. Sålunda besöktes Sv. Träindustris avd. 98 i Mönsterås av ombudsman Thunborg, som sökte förmå avdelningen att återtaga sin förut beslutade protestresolution mot L. O:s bekanta splittringscirkulär. Thunborgs framställning i frågan känner vi till genom den borgerliga pressen inklusive sossepressen. Emellertid vägrade avd. att återtaga sin resolution. Ett tillägg beslöts istället så att avdelningen beslöt att kämpa för enhetskommitténs paroller inom ramen av förbundets och Landsorganisationens stadgar." (Kursiverat av K. L. K.)

Vilka urbota opportunisterna är icke dessa sillénledare! Det var sillénarna i nämnda avdelning som föreslog och antog tillägget till uttalande. Man beslutade kämpa utav bara tusan – "inom ramen av förbundets och Landsorganisationens stadgar". En sådan lojalitetsförklaring har aldrig någon av vårt partis medlemmar haft en tanke på, att avge och den innebär fullständig kapitulation. Ty är något kapitulation så är det väl förbindelsen att kämpa för Enhetskommitténs paroller, märk Enhetskommitténs paroller, inom ramen av de reaktionära fackförbundets och L. O:s stadgar. Och detta uttalande införes i K. L. K. utan en rads kommentarer. Sådana är de "klara" sillénarna.

De "klara" och Gruvkonflikten.

Det begicks grundläggande fel under gruvkonflikten, vilka måste tillskrivas partiets dåvarande facklige» sekreterare Sven Linderot och sillénarna i styrelsen för Gruvs avd. 12 i Kiruna med Hilding Hagberg i spetsen. Samtliga dessa samverkade från tidpunkten före konfliktens utbrott under det den pågick tills uppgörelsen skedde. Samtligas inställning var: sabotering av Kominterns och Profinterns nya strejkstrategi, om aktivisering och indragande av de oorganiserade i kampen, om upprättande av gemensamma kampledning och ekonomiskt understöd till samtliga i striden indragna – även de oorganiserade. Härigenom åstadkoms en mycket skarp motsättning särskilt mellan arbetarna organiserade i SAC och LO, och missnöje bland de oorganiserade i stället för att sammansvetsa dem alla i kampen mot gruvbolaget och reformismen. Det var ett mycket svårt fel att icke gemensamma strejkutskott tillsattes omedelbart striden utbröt. Förklaringen till att så icke skedde trots partiets beslut härom har vi att söka i omskrivna sabotage av sillénledarna, vilka samtliga var motståndare till gemensamma kampledning. Hade striden förts på riktigt kommunistiskt sätt, hade säkerligen resultatet blivit ett annat än vad fallet blev.

Sven Linderot såg i konflikten ett medel att tillfoga S. A. C. skada.

Sven Linderots inställning framgår klart ur AU:s protokoll för den 22 december 1928, alltså någon vecka före stridens utbrott. Han säger redan då följande:

”Striden inom gruvindustrin kommer att betyda en hel del för SAC., då denna organisation har 2,000 à 3,000 medlemmar inom denna yrkesgren. Om konflikten kommer att utvidgas att omfatta hela gruvindustrin, blir det svårt för SAC att ordna understödsfrågan. En annan konsekvens kan bli, att SAC. förlorar sin tidning i Norrbotten. Arbetarna, i de gruvfält, som beröras av konflikten, vill kamp. Sv. Gruvindustriarbetareförbundet kan få stöd av det ryska förbundet genom den överenskommelse som träffats mellan de båda organisationerna.”

Av detta Sven Linderots yttrande framgår, att för honom var det viktigast, att SAC. tillfogades skada, att deras tidning i Norrbotten slogs ihjäl och mindre viktigt var ifall striden upplades så, att arbetarna skulle kunna genomföra den segerrikt. Därtill kommer, att Sven Linderot var huvudansvarig för att våra kamrater inom SAC. icke erhöll understöd från gruvindustriarbetareförbundet i Sovjet-Unionen. Detta förbunds representanter ville ha in en sådan bestämmelse i överenskommelsen med Svenska Gruvindustriarbetareförbundet. Men de svenska underhandlingsdelegerade motsatte sig detta. Med Linderots perspektiv för ögonen förstår vi orsaken till motståndet till understöd åt syndikalisterna från sillénarnas sida.

AU-majoriteten tog bestämt avstånd från och bekämpade Linderots spekulationer i att slå sönder SAC. Även i andra avseenden fördes gruvkonflikten på ett sätt att partiet kom i stark motsättning till SAC :s medlemmar, tack vare en grundfalsk inställning från Linderots–Hagbergs och andra sillénares sida.

Linderot-Hagberg saboterar frågan om understöd åt syndikalisterna.

Slutligen är att anteckna att Linderot och Hagberg fick i uppdrag av AU. i början av gruvkonflikten att hos ryska Gruv utverka understöd även åt våra i konflikten indragna syndikalistiska kamrater. I det syftet 'besökte såväl Linderot som Hagberg Moskva, men båda saboterade frågans lösning.

Vi kan sålunda slå fast, att även i detta avseende var det dåvarande AU-majoriteten som kämpade på riktigt sätt i 'anslutning till de internationella besluten, medan sillénledarna gjorde allt de förmådde för att hindra tillämpandet av dessa beslut under gruvkonflikten. Till jämförelse kan nämnas att pappersmassekonflikten fördes från partiets sida på kommunistiskt riktigt sätt tack vare att våra ledande kamrater där icke dvaldes inom teaterrevolutionärernas krets. Resultatet blev som bekant också något helt annat än uppgörelsen i gruvkonflikten.

Linderot ville genomföra öppen kampanj i syfte att förrinta S. A. C.

Därtill är det allom bekant, att Sven Linderot och Hilding Hagberg inom partiet gång på gång förordat att detta skulle utge offentlig krigsförklaring mot SAC. såsom en facklig organisation utan existensberättigande och att våra organisationer överallt skulle öppet börja bekriga SAC. Arbetarna i Kiruna har även praktiskt erfarenhet av denna Hagbergs idiotiska inställning till SAC. Tack vare AU-majoriteten, som mot sillénledarnas röster inom dåvarande AU. avslög ett av Linderot utarbetat utkast till aktionsprogram riktat mot SAC. med uppmaning till landets arbetare att aktivt bekämpa denna, enligt Linderots uppfattning kontrarevolutionära splittringsorganisation, hindrades partiet från att begå en av de största högeravvikelseerna, den största internationella partiskandalen i Kominterns historia. Och dessa sillénledare, som på detta sätt gång på gång räddats av AU-majoriteten från att begå de fruktansvärdaste dumheter, upphäver sig i dag till domare över vårt parti och dess fackliga verksamhet.

Sillénarna mot förbindelserna med ryska Gruv.

Sillénarna har begått många hart när otroliga försyndelser ur revolutionär synpunkt. Om det icke varit oss möjligt att dokumentariskt bevisa dem, så hade säkerligen mången ställt sig tvivlande till riktigheten av våra påståenden. Eller vem skulle tro, att en av sillénarnas

främsta, Hilding Hagberg, ställt frågan till partiet att detta vid Gruvs senaste kongress skulle gå in för brytandet av förbindelserna mellan det svenska och ryska Gruv om vi påstått det, rasen icke kunnat bevisa det med dokument? Säkerligen icke många då det förefaller otroligt, men är sant.

I brev till partiets dåvarande funktionärer Oskar Samuelson, Sven Linderot och Emil Andersson, avslöjade Hilding Hagberg sig som en urbota opportunist och kapitulant. I detta brev klagar han vemodigt över fortsatta förbindelser mellan nämnda fackorganisationer. Vi skall icke gå händelserna i förväg och störa intrycket av Hagbergs djupsinniga funderingar tjänande syftet att skapa en plattform för brytande av omskrivna förbindelser. Hagberg må själv få tala. Ordet överlämnas härmed åt honors .

”Kiruna den 7 juni 1929. Till kamraterna Oskar Samuelson, Sven Linderot och Emil Andersson.

Kamrat Emil Andersson har besvarat våra frågor beträffande framgångslinjen vid gruvkongressen. Hans svar fyller rimliga krav på tydlighet och innebär, så vitt vi kan förstå, att fackliga utskottet betraktar gruvkongressen som en passerad detalj, möjligen något bättre än vardagens trista enahanda, men dock . . . illa det vill säga, därest vi får majoritet – och det har vi i detta laget ganska stora utsikter till. Nå, vi har kanske på det stora hela taget inte så värst mycket emot, att låta gruvkongressen bli inseglet på vår hittillsvarande politik eller med andra ord, att låta densamma beslut bli ett logiskt ”fortsättning följer” av den roman, vars första kapitel handlar om upprättande av förbindelserna med Sovjet-Unionens revolutionära gruvarbetare. Dock – man kan ju alltid diskutera saken.”

För Hilding Hagberg utgör förbindelserna mellan svenska och ryska Gruv en roman och han vill icke rätt och slätt fortsättning följer, d. v. s. att Sveriges revolutionära gruvarbetare skall upprätthålla dessa förbindelser i fortsättningen, utan ”man kan ju alltid diskutera saken”. Och vad vill Hagberg ha fram Det framgår av fortsättningen:

”Nu ställer vi frågan: kan man med detta sannolika perspektiv utan vidare behålla de ryska förbindelserna? Vi har besvarat den med både ja och nej.

– – – Såsom jag anmärkte redan i början av brevet är vi beredda köra på det sätt partiet bestämmer. Men vi anser det nödvändigt, även med risk att bli beskyllda för lokalism; och begränsning, att vidarebefordra våra funderingar och tvinga kamrater i mera ansvarig ställning till noggrann eftertanke.”

Hilding Hagberg ställer frågan: ”Kan man med detta sannolika perspektiv utan vidare behålla de ryska förbindelserna?” Vi har besvarat den med både ja och nej”. Vad är det: för perspektiv Hagberg talar om? Jo han omnämner i brevet förhandlingarna mellan SAC:s och LO:s ledning. Hagberg räknar med sammanslagning. Syndikalisterna, vilka arbetar inom gruvindustrin över; går då till Metalls och Gruvs avdelningar på respektive platser. Om Gruv upprätthåller de ryska förbindelserna blir detsamma splittrat. Syndikalisterna och socialdemokraterna i Kiruna finner varandra och – här är Hagbergs ömma liktorn – de blir tillsammans i majoritet gentemot kommunisterna i gruvfältet. Dessa senare får följaktligen icke underhandla med arbetsköparen fortsättningen. Och fördenskull ifrågasätter Hagberg brytandet av förbindelserna med ryska Gruv, så att splittringen undviks och kommunisterna får behålla majoriteten. Detta skall vara revolutionär fackföreningspolitik?!

Hagberg är som synes, beredd offra Kominterns principiella linjer ifråga om förbindelserna med fackföreningsrörelsen i Sovjet Unionen utifrån avgränsade lokalistiska och opportunistiska synpunkter.

Hagberg säger i fortsättningen av brevet följande:

”Under förutsättning att den rysk-svenska enhetskommittén skulle formellt upplösas och vi stannar kvar i L. O. för att undvika splittring under en sådan förutsättning tror vi att partiet inkasserar den största vinsten. D. v. s.: så ter sig saken här uppe.”

Vad är det för förutsättning han nämner om i samband med knäböjandet inför fackföreningsbyråkratin, kapitulationen för mondistpolitiken och offrandet av de ryska förbindelserna. Jo, man skall på gruvkongressen i en resolution pricka förbundets V. U., man skall pricka Landssekretariatet, ta avstånd från Amsterdaminternationalen, fras på fras i oändlighet. Det går icke att betäcka reträtten från den revolutionära kampfronten, som Hagberg förordat, genom att tala om att vi skall protestera och pricka och ta avstånd. Realiter kvarstår, att Hagberg förordade ett brytande av förbindelserna med våra kamrater i ryska Gruv för att undvika splittring. Hur sade Linderot? Jo: ”att underkasta sig mondistledarnas direktiv för att undgå splittringen är en ohållbar ståndpunkt, som steg för steg driver oss till kapitulation.” Där fick Hagberg en stjärnmäll! Vi överlåter åt de båda herrarna att. sinsemellan klara upp detta sitt mellanhavande.

Hagberg kommer i slutet av sitt kapitulationsbrev till partiet med följande:

”Med alla dessa argument är vi dock klara över, att upplösning av den rysk-svenska enhetskommittén vore en nedrighet, ägnat att försvåra enhetsarbetet. Man kan dock ifrågasätta om det inte är klokt att formellt böja sig, vika undan för splittringshotet, för att i stället på andra vägar arbeta för samma mål.

Med kommunistisk hälsning. För Gruvs Riksfraktions V. U. Hilding Hagberg.”

Kamraterna inom majoritetsriktningen tillbakavisade bestämt och kategoriskt Hagbergs spekulationer och fastslog, att partiet med alla medel skulle kämpa för upprätthållandet av Gruvs ryska förbindelser. Endast Sven Linderot och Edvin Pettersson, Luleå, drog en lans för kapitulansens synpunkter.

Varken Hagberg eller någon annan av sillénledarna har ännu öppet erkänt denna högeravvikelse och sina övriga fel. Men trots att de sålunda framhärda i begångna fel och oupphörigen begå nya dylika så är de ”klara” och vi är ”oklara”, de är sanna ”revolutionärer”, vi är ”renegater”, de är ”kommunister” och vi är ”socialfascister”. I detta nu torde dock deras bluffmetoder ha blivit uppenbara för många av dem som följde teaterrevolutionärerna vid partisprängningen. Allt fler kommer underfund därmed vad tiden lider. Dessa kamrater skall också, därom är vi övertygade, återvända till den revolutionära kampfronten: till Sverges Kommunistiska Parti.

Hilding Hagberg vill bilda nya fackorganisationer,

Den 7 juni 1929 var Hilding Hagberg beredd offra Gruvs förbindelser *för att undvika splittring*. I november samma år skriver han följande i Norrskensflamman:

”För oss kommunister är inte den fackliga organisationen självändamål. Även utanför densamma kommer vi att finna möjligheter för att propagera vår uppfattning. Vi kommer utan tvivel att bli i stånd att *skapa de organ* genom vilka vi skall förena Gruvindustrins proletärer till kamp mot *alla försök* att införa en moderniserad form av livegenskap även om vi bli uteslutna.”

Från ”klarhet till klarhet” kan man säga. I juni kunde liggberg svika arbetarklassens intressen genom att offra de ryska förbindelserna, *för att undgå splittring* av svenska Gruv. I mitten av november morskar han upp sig sedan dåvarande AU-majoriteten givit honom en hälsosam lektion i revolutionär facklig taktik. Men då slår han över och hamnar på motsatta sidan. Då begår han ”vänster”-opportunistisk avvikelse och beträder återigen en antileninistisk linje. I slutet av december samma år faller han helt i armarna på reformisterna och sluter enhetsfront med dem i kamp mot den revolutionära enhetsrörelsen. Det kan man kalla för facklig ringlinje.

Vad säger Lenin om dylika barnsligt ”radikala” fraser som Hagberg gjorde sig skyldig till i november i. Norrskensflamman. Jo, följande:

”Millioner arbetare i England, Frankrike, Tyskland övergå *för första gången* (Lenins kurs.) från fullständig brist på organisation till den elementära, lägre, enklaste och tillgängligaste organisationsformen (för dem som ännu äro genomträngda av borgerligt demokratiska fördomar) nämligen till fackförbunden, medan de revolutionära men oförstående radikala kommunisterna står bredvid och skriker ”Massa!” ”Massa!” samt *nekar att arbeta inom fackförbunden* (Lenins kurs.), avslår detta under förebärande av fackförbundens reaktionära anda, spekulerar ut en ny, pryddlig ”arbetarunion”, som inte känner till de borgerligt demokratiska fördomarna och skråmässiga, trångbröstat-fackliga synder, en arbetarunion som enligt påståenden kommer att bli bred och vars inträdesvillkor endast (endast) kräver ”sovjetmaktens och diktaturens godkännande.”

Som synes fördömer Lenin kategoriskt Hilding Hagbergs : ”Vi kommer utan tvivel att bli i stånd att skapa de organ” o. s. v. istället för de befintliga fackliga organen. Vi ”opportunisterna” Och ”renegater” följer Lenins anvisningar. Vi överlåter åt de ”klara” att följa Hagbergs.

Teaterrevolutionärerna genomför sin första vilda strejk.

Den 30 jan. 1930 på morgonen etablerade sillénarna sin första vilda strejk. Då nedlade några sillénare utan föregående varning arbetet och utan beslut därom av kamratklubben, eller oljesektionen, eller av den fackförening kamratklubben – det fackliga organet på arbetsplatsen – genom oljesektionen var ansluten till, nämligen Transports avdelning 5 i Stockholm. Arbetarna vid bensinstationerna, som tillhörde den firma mot vilken strejken var riktad, underrättades icke om strejkbeslutet. De blev underrättade om detsamma först dagen efter och av bolagets kunder, men inte utav de strejkande sillénarna. Icke heller övriga arbetare vid företaget underrättades förrän efter det strejken trätt i kraft. Så nog var det en vild strejk alltid. Vederbörande bolag hade icke blivit delgiven de strejkandes krav förrän först efter strejkens utbrott. Mot vilket företag riktades sillénarnas attack vid deras första framträdande på det fackliga gebietet? – mot det Sovjetryska oljeföretaget, *A.-B. Naftasyndikatet* i Stockholm.

Denna sillénsektens strejkstrategi är märklig ur flera synpunkter:

- 1) För det första därigenom att den riktats mot ett av Sovjet-Unionens företag. Följaktligen företog sillénarna här en aktion med vilken de skadade Sovjet-Unionen, dess arbetare och bönder och som objektivt riktades mot den internationella arbetarklassen;
- 2) För det andra kämpade sillénarna *icke* för de anställda arbetarnas intressen utan *mot* dem. Kampen gällde återanställning av en sillénare, Anton Ljunglöf, som förman som a) enligt arbetsledningens synpunkter var oduglig till befattningen ifråga, b) och enligt arbetarnas uppfattning var en kitslig och grinig påfösare av det slag, som arbetarna har all anledning betacka sig för;
- 3) För det tredje var flertalet vid företaget anställda arbetare emot den vidtagna åtgärden, varigenom den kom i uppenbar motsats till de strejker och den kamp mot fackföreningslegalismen, som påbjudits av Komintern och Profintern, ty dessa instanser har alltid förbundit omskrivna taktik med att kampen skall föras *för* arbetarna och *med* arbetarna *mot* fackföreningsbyråkraterna och av den fattade beslut, ifall dessa hindrar vederbörande arbetare att kämpa för sina intressen. Men intet av allt detta förelåg vid Naftasyndikatet.

Resultatet uteblev icke heller. Återigen fick sillénarna tillfälle inregistrera ett braknederlag för sina teaterupptåg. Så som sig bör då kampen inriktas *mot* arbetarna och deras socialistiska fosterland – Sovjet-Unionen.

Axplock ur de "klaras" handlingar.

Som bekant var Ulricehamnsbanan blockerad från arbetskraft under en längre tid, då staten genom sitt organ AK. sökte bygga järnvägen ifråga med utbetalande av nödhjälpslöner. Här emot organiserade vårt parti gemensamt med SAC., vilken org. utfärdat blockaden, en landsomfattande opinionsrörelse bland landets fackl. organiserade arbetare. En speciell kommitté blev tillsatt härför, nämligen De Arbetslösas Centralkommitté. Denna organiserade penninginsamling till hjälp åt dem som av borgarna och socialdemokraterna blev kommenderade till det blockerade banbygget, men vägrade taga detta arbete varigenom de förvägrades varje form av hjälp från statens och kommunens organ. Under mer än ett år stod denna konflikt i förgrunden inom svensk arbetarrörelse.

Detta hindrade emellertid icke de "klara" sillénarna att i deras dagliga tidning i Norrbotten Norrskensflamman i november månad 1929 då banbygget alltjämt var blockerat, införa en större annons om blockadbrytare till omskrivna banbygge. Det är "klarhet" och "revolutionär klasskamp".

En av de "klaras" främsta i Ångermanland var under tiden för partistriden D. U. Fagerberg, Frånö. Fackföreningen på platsen skulle i mitten av januari 1930 underhandla med arbetsledningen angående en del arbetsvillkor och fördenskull tillsattes en underhandlingskommitté. I denna invaldes nämnda Fagerberg och ytterligare fyra medlemmar. Denna kommitté skulle sammanträda med ingenjör Ohmnell vid fabriken. Förhandlingarna kom också till, men gick så till att Fagerberg på ingenjör Ohmnells anmodan skilde sig från de fyra övriga fackföreningsrepresentanterna och hade ett enskilt sammanträde med ingenjören i ett särskilt rum. Där träffade Fagerberg överenskommelse med ingenjören à fackföreningens vägnar utan att rådgöra med sina kamrater.

Vid förstkommande fackföreningsmöte efter detta hans uppträdande, avsattes han från ordförandeposten och entledigades från alla uppdrag i fackföreningen. Belysande är emellertid denna sillénares uppträdande.

Sven Linderot levererade en artikel "fackföreningsfrågan i partidiskussionen" till Folkets Dagblad den 27 september 1929 – en artikel som icke blev publicerad därför att Norrskensflamman uraktlät publicera AU-majoritetens inlägg – i vilken återfanns många högeravvikelser betecknande för sillénarnas fackliga politik. Han säger barnafromt på ett ställe i artikeln bl. a. följande:

"För det första förstår jag icke, varför det skulle vara absolut omöjligt att resa en så kraftig proteststorm inom ett fackförbund, exempelvis Pappers, Sågverks och Gruv, att ledningen fann det vara klokast att ta tillbaka ett uteslutningsdekret."

Detta teaterrevolutionären Sven Linderots yttrande visar, att han inget lärt och inget förstått ifråga om orsaken till mondisternas splittringsverksamhet och icke kommit till klarhet om deras beslutsamhet att utesluta de revolutionära elementen ur fackorganisationerna. Han förutsätter att mondisterna skall avstå från sia mondistiska samarbetspolitik ifall medlemmarna kraftigt reagerar däremot. En falsk och naiv uppfattning. De avstår icke från sin politik. Dess förverkligande och befastande förutsätter uteslutning av de revolutionära medlemmarna. Därför kommer reformisterna förr eller senare att genomföra splittringen trots Linderots funderingar och sillénsektens "kraftiga proteststorm".

Vi skulle kunna fortsätta i det oändliga med liknande exempel på sillénarnas utomordentliga ”klarhet” och ”revolutionära klasskamp”, men det anförda får vara nog. Det ger bilden av deras uppträdande. .

Partiet och de oorganiserade.

Sillénsekten propagerar en grundfalsk linje ifråga om de oorganiserade. De idealiserar de oorganiserade, såsom mer klassmedvetna än de fackligt organiserade. Mekaniskt söker de överföra internationella beslut hit utan att taga hänsyn till det objektiva läget här, beslut som närmast har avseende på andra länder och fastställda utifrån läget där, men som har föga tillämpning här. Partiets åttonde kongress, som ingående behandlade den fackliga frågan, slog fast följande beträffande partiets inställning till de oorganiserade; som ger en säker och ur marxistisk synpunkt riktig vägledning för vårt arbete på detta område:

Frågan om de oorganiserade arbetarna har under den senaste tiden fått allt större aktualitet i de stora länderna i Central-Europa. På grund av den reformistiska fackföreningsbyråkratins allt mer intima samarbete med arbetsköparna, dess sammanväxande med den kapitalistiska staten och ständiga förräderier mot arbetarklassen i alla dess strider, har stora massor som tidigare varit organiserade, lämnat organisationerna och samtidigt har fackföreningarna förlorat all dragningskraft på de oorganiserade.

Följden har blivit att den stora massan av arbetarna står utanför fackföreningarna. De reformistiska ledarna har allt mer förvandlat fackföreningarna till instrument för samarbete med klassfienden. I stället för att leda kampen mot arbetsköparna, har de sökt hindra denna kamp och använt sin ställning till arbetsköparnas fromma. Detta har dock endast till en tid dämt upp den ekonomiska kampen. Genom industrins rationalisering har den okvalificerade arbetskraften ökat i antal, fått större betydelse, samtidigt som den blivit mest utsugen. Fackföreningarna har i huvudsak rekryterats från arbetararistokratin och den stora massan av okvalificerade arbetare har varit oorganiserad. Den kapitalistiska rationaliseringens tryck blev starkast på de oorganiserade, deras klassmedvetande väcktes till liv och de gick på flera håll i främste ledet i de ekonomiska strider, som under den sista tiden rasat runtom i Europa.

Under lockouten i Ruhrområdet utgjorde de oorganiserade arbetarna 3/4 av de i rörelsen deltagande. I Lodz deltog 80,000 textilarbetare i rörelsen och därav var endast något över 4,000 organiserade. Av de 30,000 strejkande tobaksarbetarna i Bulgarien 24 var 95 % oorganiserade. I Frankrike är över 90 % av proletariatet över huvud taget icke organiserade och t. o. m. i England är deltagande från en massa oorganiserade särskilt symtomatiskt. Vid de stora ekonomiska striderna i de koloniala länderna har de oorganiserade arbetarnas roll varit ännu mer uppenbar.

Utgående från dessa erfarenheter har Komintern och Profintern fastställt, att det är kommunisternas plikt att dra in dessa oorganiserade massor, som utgör majoriteten av arbetarna, även i ledning för de ekonomiska striderna. I aktionsutskottet skall såväl organiserade som oorganiserade ha säte och stämma. Dessa utskott skall väljas av arbetarna själva, och de förrädiska reformistledarna skall lämnas helt utanför ledningen och berövas möjligheten att tillvarataga arbetsköparnas intressen vid de ekonomiska striderna.

Denna taktik, som naturligtvis är alldeles riktig där stora massor är oorganiserade, kan inte mekaniskt överflyttas på ett land som Sverge, där den överväldigande majoriteten av industriarbetarna är fackligt organiserad. Man kan exempelvis inte propagera för oorganiserades inval i en kamplledning inom metallindustrin där 90 % av arbetarna är organiserade och de oorganiserade i huvudsak utgöres av sådana element, som saknar klassmedvetande. Ännu omöjligare är det att resa parollen om de oorganiserades ”likaberättigande” i en industri som pappersindustrin, där närmare 100 % är organiserade. Varför de oorganiserade spelar en så

avgörande roll i vissa andra länder beror därpå, att de finnas i de mest betydelsefulla industrierna. I Sverge är det annorlunda, där finnas de oorganiserade i huvudsak på de områden, där den industriella utvecklingen gått minst framåt, såsom i skogsbruket, lantbruket, handeln och till slut i textilindustrin. Den renare är i det fallet det enda undantaget.

För Sverges Kommunistiska Parti måste därför parollen fortfarande bli: in i fackföreningarna, hundraprocentiga fackorganisationer. De oorganiserade måste dras med i de fackliga striderna, men rätten att utse ledning för striderna måste ligga i händerna på den stora massan av arbetarna. I ledningen, strejkutskottet, måste man se till att alla de i striden deltagande blir representerade, oavsett vilken facklig organisation de tillhör.

Skogsarbetarnas läge 'måste ägnas den allra största uppmärksamhet. Den organisatoriska splittringen i en syndikalistisk och en reformistisk organisation har här visat sina största nackdelar.

Striderna mellan de båda organisationerna om arbetstillfällena har jagat över en mängd arbetare till den fascistiska organisationen Arbetets Frihet. Av 150,000 arbetare är endast omkring 10 % organiserade. Problemet blir svårare genom att endast omkring 40,000 av dessa skogsarbetare är rena lönearbetare och resten små och stora bönder samt deras hemmavarande söner. Det är tydligt att under sådana förhållanden är det absolut nödvändigt inte bara att den ödeläggande striden mellan syndikalisterna och reformisterna likvideras utan även att det åstadkommes enhetsfront mellan alla skogarnas arbetare mot deras gemensamma fiende, de som köper deras arbetskraft.

De till tvåhundra tusen uppgående lantproletärerna, som ännu ej är organiserade, måste genom partiet bibringas förståelse för facklig organisation samt lämnas allt möjligt stöd i kampen mot bolags- och godsägarväldet.

Sillénarna genomför enhetsfront med socialdemokraterna.

Sillénarnas marsch till den kontrarevolutionära socialdemokratin har skett överraskande snabbt. Vi föreställde oss, att de åtminstone skulle försöka upprätthålla skenet en tid, men i deras iver att komma vårt parti till livs har de demaskerat sig öppet som sossarnas medallierade mot den revolutionära arbetarklassen. Det är icke vår uppgift, att i denna broschyr syna dem allsidigt beträffande deras enhetsfront med sossarna. Det faller utanför ramen för denna skrift. Men i den mån de etablerat denna enhetsfront på det fackliga området har vi anledning beröra det.

För det första hänvisar vi till vad som anförts ifråga om deras uppträdande i Gruvs avd. 12 i Kiruna med avseende på dennas ställning till Enhetskommittén och den fackliga revolutionära enhetsrörelsen. Här fullständigades enhetsfronten mellan fackföreningsbyråkratin och sillénledarna.

I hundratals fackföreningar, vilka ställts inför att taga ställning till den av vårt parti påbjudna kampanjen mot, klassjustisen för skapande av en arbetarklassens åtalsfond, har sillénarna gjort enhetsfront med sossarna och gått emot anslag och namninsamling på för ändamålet tillhandahållna listor.

Det är en överloppsgärning att exemplifiera detta då det är allom bekant och av sillénledarna öppet erkänt. Härigenom har de lyckats att i någon mån försvaga skärpan i denna opinionsyttring, då de gemensamt med sossarna förmått en del arbetare att icke skriva sina namn på omskrivna listor.

I ett flertal fackföreningar har de vid de nyligen hållna årsmötena hjälpt socialdemokraterna till majoritetsställning i styrelserna och åt dem säkerställt mandat, som rätteligen, utifrån vårt partis styrka i vederbörande organisationer, skulle ha tillfallit oss.

I Götaverkens verkstadsklubb, Göteborg, spelade de t. ex. på detta sätt över 33 mandat i Metalls representantskap till sossarna. Vi och sillénarna hade gemensamt majoritet vid mötet där valet 26 1) si representanter skulle ske. Vi erbjöd sillénarna 5 av de 23 mandaten. De vägrade och fordrade 20. Sossarna passade på att föreslå att valet skulle ske genom allmän omröstning och fick majoritet härför. Resultat: sossarna fick 371 röster, kommunisterna 284 och sillénarna 69. Sossarna erövrade alltså tack vare sillénarna alla 33 mandaten.

Social-Demokraten annonserade gång på gång under Feithskonflikten i Stockholm efter strejkbrytare till dess kaféer. Samma tidning annonserade fredagen den 24 februari 1930 efter strejkbrytare till det blockerade bygget Skånegatan 83 i Stockholm.

Sillénorganet Norrskensflamman i Luleå annonserade i november 1929 efter strejkbrytare till det blockerade banbygget Ulricehamn–Jönköping., Alltså även i detta avseende har sålunda sossarna och sillénarna funnit varandra och etablerat enhetsfront.

Det räcker. Dagligen tvingas sillénarna att visa färg. När de ställts inför att följa vårt partis revolutionära kamplinjer eller fackföreningsbyråkratins kapitulationspolitik har de hittills följt den senare. De kommer även i fortsättningen att vandra vägen till det reformistiska träsket. Där om vittnar alla deras handlingar sedan den 9 oktober 1929. Men alla klassmedvetna arbetare, alla som vill oförsonlig kamp mot fackföreningsbyråkratins mondistiska klassamarbete och fackliga splittringsverksamhet, skall i allt tätare skaror fylkas kring Sverges Kommunistiska Parti.

Socialdemokraterna kämpar för skydd mot strejkbrytarna.

Sillénarnas kampbröder, de socialdemokratiska ledarna, kämpar nu t. o. m. öppet för skydd åt strejkbrytarpatrasket. Det borde väl ändå väcka en del arbetare, som ännu är enrollerade i det socialdemokratiska träsket och sillénsekten, till eftertanke.

Stockholms byggnadsarbetare demonstrerade måndagen den 10 februari 1930 mot strejkbrytare på ett bygge Ringvägen 149 på, Söder i Stockholm. Denna spontana kamp mot strejkbrytarsslöddret gick de socialdemokratiska ledarna djupt till sinnes. Särskilt *Ny Tid* i Göteborg, vars huvudredaktör är socialdemokratiska partiets ordförande Per Albin Hansson, utmärkte sig vid detta tillfälle. I stället för kamp mot strejkbrytarna kastar sig detta "arbetarorgan" över Stockholms byggnadsarbetare. Följande uttjuter är typiska för socialdemokraternas inställning till arbetarnas kamp.

Ny Tid skriver:

"En utsvulten, i förtvivlan levande arbetargrupp kan ursäktas om den för att göra sig hörd och för att påkalla allmän uppmärksamhet tillgriper skrämsel och våld, men en välorganiserad, på relativt hög standard levande arbetargrupp kan aldrig ursäktas. Sådana tilltag i intressekampen mellan olika samhällsgrupper kan icke tolereras. Arbetarna själva drar skam och nesa över sig. I stället för att bidra till att skapa ordnade förhållanden på arbetsmarknaden förvärrar de dem.

När sådant händer måste polisen ingripa. Det är icke blott samhällets rätt det är dess plikt att ingripa och hålla ordning. En strejkbrytare må vara aldrig så föraktansvärd. Han måste till liv och lem åtnjuta samma skydd som andra medborgare. Så långt är vi komna i rättskultur, att en dylik fordran är oeftergivlig. Vad tror sig arbetarna för övrigt vinna genom metoder sådana som dessa? Icke löses en tvist på så sätt, och icke erhåller de rätten på den vägen. Man kan visserligen få luft för ilskan, men icke är det värdigt män att ge utlopp åt vrede som småpojkar. Bli det då uppräden, är det icke polisen som skall lastas, utan de människor, som icke begriper bättre än att de ger sig i en ovärdig lek. Om också all polismakt i Stockholm behöver uppåddas måste det hållas ordning. Den saken är 'ställd utom diskussion.

Stockholms byggnadsarbetare må icke tro, att de har övriga arbetares sympatier i dessa sina förhållanden. Ännu mindre må de betrakta sig som föregångsmän i klasskampen."

Smålands Folkblad, Gunnar Lundberg skriver:

”Att byggnadsarbetarnas kamp mot strejkbrytarna icke tillhör den ordinära fackföreningsrörelsens taktik, och han domderar väldeliga häremot och vill säga ifrån så det hörs”.

Folket, Eskilstuna, mästrar byggnadsarbetarna, vilka enligt detta sosseblad saknar facklig kultur och anför följande:

”Med avtalsstridiga uppehåll i arbetet och desperata demonstrationer framför ett blockerat bygge har de ådagalagt (här avses byggnadsarbetarna i Stockholm) en uppenbar oförmåga att förstå, vad som menas med facklig kultur.” Det värda bladet fortsätter att ”sådana gatuuppträden varmed vissa arbetare demonstrerar sin ölstugeradikalism är till oerhörd skada för hela arbetarrörelsen.”

Som slutkläm får Stockholms byggnadsarbetare följande storstilade betyg: ”Arbetarrörelsen har sannerligen icke råd att förlora något i styrka och prestige genom att låta oansvariga element i en missriktad radikalism namn opåttalt bete sig som ligapojkar.”

Så långt har det alltså gått att socialdemokratien 1930 uppfordrar den kapitalistiska statens polis att ingripa mot fackligt organiserade arbetare när dessa demonstrerar mot strejkbrytar-slödder. ”Ölstugeradikalism”, ”facklig kultur”, ”ligapojkar” o. dyl., som den socialdemokratiska pressen hasplar ur sig gent emot Stockholms byggnadsarbetare har i årtal tjänstgjort som 28 argument i den borgerliga pressen i dess kamp mot den fackligt organiserade arbetarklassen. Så nog är enhetsfronten av socialdemokraterna förverkligad – med borgarna. Samtidigt åskådliggör nämnda ”arbetar”tidningars uppträdande på utmärkt sätt socialdemokratiens sammansmältning med kapitalismen och kapitaliststatens organ. Och med denna socialdemokrati sluter sillénsekten enhetsfront.

Skärpt kamp mot fackföreningsbyråkratins klassförräderi.

Socialdemokratiens och fackföreningsbyråkratins fullständiga kapitulation för trustkapitalets och den kapitalistiska staten nödvändiggör mobilisering av alla revolutionära fackliga krafter till kamp mot reformismens klassförräderi. Härför fordras mer än sillénska fraser om att ”vi förbehåller oss rätten”, ”vi protesterar” o. s. v. Här fordras järnhård och målmedveten kamp.

Reformismen inom fackföreningsrörelsen söker till varje pris undvika öppen kamp. Den hetsar gemensamt med borgarklassen mot kämpande arbetare. Deras intressen offras. Detta bekymrar icke dessa ”arbetarledare”. Tvärtom. Det ligger i linje med deras intressen, att så göra. Om fackföreningsbyråkratin under trycket från medlemmarnas sida tvingas ge efter och strid utbryter söker monisterna att omedelbart omvandla kampen i nederlag för arbetarna för att få hastigt slut på densamma. Reformistledarna kommer icke att sky några medel i kampen mot de revolutionära arbetarna för brytande av deras kampvilja. Dessa ”arbetarledare” företräder kapitalismens och icke arbetarnas vilja. Dessa ”arbetarledare” företräder kapitalismen och icke arbetarnas intressen.

Sverges Kommunistiska Parti, ledaren av den revolutionära kampen, kommer som hittills även i fortsättningen att med kraft bekämpa den klassförrädiska fackföreningsbyråkratin och dess medlöpare, sillénledarna. Genom aktiv medverkan på alla frontavsnitt av den fackliga kampen, genom att uppställa klara och koncist utformade kampröler beträffande klassens delkrav, kombinerat med ständig och aktiv propaganda för slutmålet, skall det lyckas partiet att vinna de breda arbetarmassornas förtroende. Genom att partiets medlemmar utför ett tråget, outtröttligt och målmedvetet arbete, kommer de att rycka allt större arbetarmassor ur reformismens grepp, ur monismens och klassarbetets försumpade parti, det socialdemokratiska träsket, till arbetarnas revolutionära kampparti: Sverges Kommunistiska Parti.